

[Jørgen Jørgensen.]

Tale om det, som maatte anses for selyfølgeligt: at en Regering, der med Styrke skulde kunne fremføre Danmarks Krav, maatte staa paa et fast og klart Standpunkt baade indadtil og udadtil i Overensstemmelse med Valgets Afgørelse. Men Venstre vilde ikke tage Konsekvensen af Valget. Venstre vilde, selv om Partiet gik med i en Fællesregering, forbeholde sig fortsat i Befolkningen at agitere for videregaaende Krav end det, en saadan Fællesregering stod paa, og saa skulde vi igen staa i det som hidtil: med eet Standpunkt udadtil og et andet indadtil, hele dette forvrølede Grundlag, som Valget klart og afgjort havde vendt sig imod. Det vilde vi ikke være med til. Der foreligger saa vigtige og for Danskheden i Sydslesvig fuldkommen afgørende Forhold, som maa klares nu, hvis ikke hele det danske Arbejde, der er i Gang dernede, skal gaa til Grunde. Der maa samlet og enigt sættes ind fra Danmark for at faa Flygtningetallet i Sydslesvig formindsket og for at faa den folkelige og kulturelle Frihed for Befolkningen anerkendt og respekteret. Det har Danmark Ret til at kræve. Det er i nøje Overensstemmelse med almenmenneskelige Synspunkter, som ethvert ærligt Demokrati maa anerkende, og som Danmark selv har anerkendt gennem sin Mindretalsordning i Nordslesvig. Kan vore Krav paa disse to Omraader ikke vinde Ørenlyd, saa er Diskussionen om, hvad der skal ske om 25 eller 50 Aar, aldeles overflødig, saa vil Spørgsmaalet om et ændret Statstilhørsforhold aldrig komme til at ligge for. Det er over for de øjeblikkelige faretruende Forhold i Sydslesvig, at Danskheden dernede har Brug for vor Hjælp, og stor, stor Skade er forvoldt ved den Diskussion, som Venstre har sat i Gang, og som har ført til, at Danmark ikke med nogen Vægt har kunnet sætte ind over for det, som for Alvor truer Danskheden i Sydslesvig i Dag.

Ud fra disse Synspunkter maatte det ved Forhandlingerne om Regeringsdannelse for Det radikale Venstre være aldeles afgørende at faa en Regering, der fast og klart tog Standpunkt i Overensstemmelse med Valgets Afgørelse, saa Kræfterne ikke fortsat skulde spildes paa en ørkesløs politisk Diskussion herhjemme. De Konservative var rede til at tage Valgets Konsekvens, men det var ikke muligt at opnaa et tilsvarende Tilsagn fra Venstre. Enhver vil da kunne forstaa, at Det radikale Venstre under disse Forhold ikke kunde tilraade en Venstre-Konservativ Regering med et Sydslesvig-standpunkt, som vi ansaa for skadeligt og

ulykkeligt for Landet, et Standpunkt, som klart var imod Vælgerne Afgørelse.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen udtalte i Gaar, at Det radikale Venstre ønskede en socialdemokratisk Regering. Nej, det, vi ønskede, var en Samlingsregering. Det mente vi — og mener fremdeles — var det eneste rigtige, men det forhindrede Venstre eller rettere sagt det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen. Hvis det ærede Medlem er utilfreds med den Regering, vi har, kan han takke sig sely for det. Det er alene hans Stædighed og Mangel paa Evne til at samle, der er Skyld i, at der i Dag sidder nye Folk paa Ministerbænken.

I den Situation, som forelaa efter et Valg, hvor Sydslesvig var Hovedpunktet, maatte vort Parti staa paa det Standpunkt, at kunde der ikke mellem de Partier, der forhandlede om Regeringsdannelsen, tilvejebringes et Grundlag i Overensstemmelse med Valgets Afgørelse, saa maatte man tilraade, at Rigsdagens største Parti, Socialdemokratiet, der i Sydslesvigsspørgsmaalet stod paa samme Standpunkt som Det radikale Venstre, fik overdraget Regeringsdannelsen, og det er det, der er sket. Regeringen Hedtoft kan regne med i sin Sydslesvig-politik at have et Flertal bag sig i Rigsdagen. Det er det faste Fundament, hvorpaa Regeringen hviler, men det er naturligvis ogsaa meget væsentligt i den foreliggende Situation.

De Udtalelser, den højtærede Statsminister fremsatte om Sydslesvig i sin Regeringserklæring, kan Det radikale Venstre helt og fuldt tilslutte sig. Vi anser det for meget betydningsfuldt, at det ved Ministerskiftet er fastslaaet, at der ingen Ændring er sket i Danmarks Udenrigspolitik, og vi føler os trygge ved, at Landets Udenrigspolitik fremdeles ligger i den samme Udenrigsministers Haand.

Den tidligere Statsminister rettede i Gaar et meget voldsomt Angreb paa Udenrigsministeren. Jeg skal ikke blande mig i dette Opgør, men jeg vil dog gerne sige, at naar den tidligere Statsminister fremhæver, at der i hans Ministerium var fuld Enighed om hans Sydslesvigpolitik, saa virker denne Oplysning noget overraskende. Jeg forstaaer saa ikke, hvorfor det ærede Medlem, hver Gang han tog Ordet for sin Sydslesvig-politik, fremhævede, at han talte som Privatmand. Havde han haft hele Ministeriet med sig, havde han vel ikke behøvet at tage dette Forbehold. Og under den sidste Sydslesvigdebat her i Folketinget var den tidligere Statsminister sikkert den eneste, som havde den Opfattelse, at Udenrigsministe-